

ДВОЈНИК

Нисам жив. А нисам ни мртав. Полу-жив, или још боље полу-мртав, можда би тако могло да се каже. Околности у којим започињем ову причу су нажалост такве да нисам у могућности да тачно дефинишем стање у коме се налазим. Односно у каквом ме затичу двојица времешних, доконих шетача, пошто од мене не могу да спусте своја, мало је рећи позамашна дупета, на, како рекоше, само њихову клупицу, коју сам ја заузео. Илити на којој сам се у лежећем положају, а како би другачије, одмарао од живота.

Било је то у предвечерје, на Дунавском кеју, одакле је пуцао величанствен поглед ка Ушћу и још даље, ка Гардошу који је сијуцкао у даљини.

Сукнувши неколико несувислица на рачун моје уже и шире фамилије, продужише ови даље, колико сам могао да чујем, распредајући о економици домаћинства. Да ли је зарад потреба дигестивног тракта исплативије користити салвете или тоалет-папир. Испратио сам их погледом, са најлепшим жељама. И башкарећи се на тако идиличном, али по њима на свиреп и подмукао начин узурпираном месташцу, утонуо у астралну димензију, из петних жила упињући се да сачувам оно мало разума што ми је преостало. Ако је икако могуће.

Онај што сад пролази Гашмајданским парком, нисам ја. Тај неко само невероватно личи на мене и претвара се да сам то ја. Преварант. Нитков. Жуља. Глуми за оскара. И без стида и срама, представљајући се као ја, обмањује редом кога стигне.

У великој сам дилеми, нимало наивној. Шта сад да радим? И шта ког ђавола хоће тај враг који је узео моје обличје?

У немогућности да на други, превасходно разборитији начин, утичем на ту помало надреалну околност, покушавам да

новонасталу ситуацију сагледам са позитивније стране, и да је окренем у своју корист. Знате већ ону причицу о малом прсту, прво ставите мали прст на ринглу да проверите хоће ли да га печне, па мали прст у рерну, па под ледену воду, и тако редом. Закључим, стога, да би било сјајно видети да ли ће мом другом ја нешто да се догоди ако се суочи са неким чињеницама мог живота од којих сам ја зазирао. Ако би он ишао као моја претходница, извиђао ситуације, гутао ватру тамо где треба, ја бих унапред знао шта ме очекује, где је „вруће” а где „имам прођу”, тако бих био приправан на сваку евентуалност. Он би, заправо, био мој „мали прстић”, тако да кажем. Нешто попут лакмуса у људском обличју. Мом обличју.

Куда ће сад? Прошао је Ташмајдански парк и запутио се право у банку. Што баш тамо? Зар нема паметнија посла? БлагИ Боже, ево несреће на помолу!

Банке иначе заобилазим у широком луку, јако сам им се замерио а и оне су мене прилично задужиле. Анимозитет је дакле био обостран. Имам отворен рачун у три банке и свеједан је у дебелим минусу. А ова у коју сад улазим за мене је погубнија и од бича божјег и од Страшног суда заједно. Узео сам од ње хиљадарку еврића позајмице када ми је било жешће загустило, враћао сам мало по мало како сам кад имао, такав је био и договор, али колико год парица да вратим каматетина би то појела и ја бих опет био на истом, дуговао бих исто онолико колико сам био и позајмио. Зато сам и престао парцијално да отплаћујем тај дуг док не видим како с тим да изађем на крај, да не бацам паре уцабе. Ишао сам у банку, тражио од господе банкарских чиновника да мени, математички неуким, објасне ту рачуницу, они су се, међутим, смејуљили будаласто и подгуркивали један другог показујући на мене као да су на показној вежби. Да им се, и крив и дужан, самоволно нацртао затупасти егземплар дужничког роба без цвоњка у новчанику, који, притом, не зна шта га још чека, шта ће све да му раде и којим ће све мукама да га муче ти исти насмејани клоновци. Тада сам ушао у банку, изашао из исте као попишан – и више јок! Не одлазим више тамо ни по коју цену, зацртао сам себи; ни у букагијама, ни везан, док сам год у овој памети. Пре бих се упушкао. Зато су се насмејани господичићи банкарски чиновници убрзо наврзли на мене као смрт на бабу.

Нема од мене ни трага ни гласа већ месецима – нити могу да ме черупају, нити сам им на оку па да ми се смејуцају. Дакле немају од мене никакве вајде а каматетина расте ли расте. Њихови шефови се, сва је прилика, јебено ускопистили па траже од њих да дуг наплате по сваку цену, како год знају и умеју. Што су се клиберили

клиберили су се али сад више нема шале, дотерали смо цара до дувара. И сад би ови да ме хватају за гушу, да ме цеде док ме не исцеде само да наплате то што имају, па макар ја рикнуо а они извисили за остатак дуга. Али кад би могли да ме нахватају. Па повоздан зову, прете, шаљу писма, опомене, најављују тужбе, гониће ме и до Стразбура и до бојје куће, само да им некако допаднем шака.

Ево ме сад, додуше у обличју свог двојника. Дошао мечки на рупу.

Када су ме спазили на вратима, лепо су се обрадовали, помислио сам да су ме заменили са неким другим. Међутим не, примили су ме као свог најрођенијег. Љубазно су ме сместили у повећи сепаре, заклоњен од урокљивих погледа других клијената и понудили еспресо. Изменисмо онда неколико куртоазних фраза, па они предложише да пређемо на ствар. Да пређемо, кажем, зашто да не? Без околишања рекоше да сам им се нацртао као поручен, тј. да сам ја прототип идеалног клијента на каквог већ данима чекају да на њему опробају нову банкарску услугу коју управо промовишу и која ће од наредног месеца бити на услузи њиховим клијентима. *Доживотна рефинансирајућа позајмица*, или скраћено: *ДРП*. Можеш да узмеш пара колико год можеш да понесеш, и не мораш све од једном, препоручљиво је да узимаш само онолико колико можеш да потрошиш, камата на ту услугу је симболична, чак и испод износа инфлације за текућу годину плус неизоставни еурибор. Шта ћеш боље – такве услове на дају ни зеланаши! А твоја, то јест моја обавеза је да тако позајмљени новац враћам кад скупим неку пристојну свотицу, да своја редовна примања, ако их имам, ни под тачком разно не смем да преусмерим на неку другу банку, штедионицу или, не дај боже, коцкарницу; и – да, умало да заборава да ми напомену, да потпишем уговор о хипотеци првог реда на сву своју непокретну имовину.

Без имало размишљања уклавирео сам да је њихова нова банкарска услуга као створена за мене. Честитао сам им на инвентивности и упитао их како можемо да изгладимо наше претходне неспоразуме, ако њихова нова банкарска услуга подразумева и репрограмирање старих обавеза, ствар би била решена. Онда су и они мени честитали како сам из така успео да одгонетнем шта је банкарски геније хтео да постигне пласирајући ову услугу на тржиште. Састанак је коначно завршен закључком да сад свака страна треба да се фокусира на преузете обавезе, што ће рећи да они требају да припреме своје папире и наравно паре, а ја своје папире који се тичу мојих редовних примања и других формалности, и, наравно, хипотеке. И да се онда видимо за два дана, у исто време и на истом месту.

Отишао сам задовољан, презадовољан. Вратио се на своју клупицу и наставио да се одмарам од живота; помишљајући да се коначно и мени Бог насмешио.

Додуше, мучила ме је хипотека, све друго је било потаман. Имао сам, истина, једну некретнину, мада то у правом смислу речи заправо и није некретнина, али, буквално гледано, строгим банкарским погледом, могло би се рећи и да јесте. Некретнина – некретнина. Имао сам и скицу и опис, чак и слику, и не знам да ли ми је шта још недостајало, можда једино ћаге из катастра, а нисам знао ни број катастарске парцеле где је ова – моја некретнина – била смештена. Али није то нерешив проблем. Запуцаћу до катастра, питаћу шта ми је све потребно, изаћи ће ми у сусрет, и то је то, пошто сам све решио, моћи ћу да накривим капу. У таквом расположењу ми је прошао дан, а богами и следећи, и, ако изузмемо нимало идилично кланцање центром града, до градске управе, где се налазио катастар, поштено сам се наодмарао. Хоћу рећи, спремно сам дочекао мој дан „Д”, моје банкарско бити или не бити.

Када се моја смушена појава указала на вратима банке, настала је узбуна. Ревносни банкарски чиновнички – од како их познајем, сад су први пут изгледали смушенији од мене – нису могли да верују сопственим очима да сам дошао да опослимо *ДРП*. Када им се, после стојички претрпљеног шока, повратила моћ говора, упитали су ме како се осећам, да ли је са мном све океј, односно да ли сам при чистој свести и здравој памети, и, ако јесам, што сам им климоглавом и потврдио, да можемо да наставимо тамо где смо стали. Сместили су ме онда у онај исти сепаре, а стигао је и еспресо. Потом су извадили на сунце своје паире, а ја своје.

С њихове стране, све је било океј. Уговор, менице, менично овлашћење, општи услови пословања банке, извод из закона о хипотеци, уговор о хипотеци, овлашћење за извод из кредитног бироа, пропагандни флајер о новој банкарској услузи – *ДРП*-у. Рекло би се да ништа није недостајало. Онда су однекуд искрсли фотограф и сниматељ, допало им је у задатак да овековече овај тренутак, иначе, како рекоше моји нови пријатељи, од прворазредног значаја за развој банкарског сектора у Југоисточној Европи или Западном Балкану, како вас год бог веселио.

Није ми било ни најмање јасно откуд сам то ја наједном постао толико важан, али није ми се дало да мозгам о томе, имао сам преча посла. И ја сам онда показао своје пусуле, нека виде банкарчићи да и ми коња за трку имамо. Све је било на броју, копија личне карте, извод из матичне књиге рођених, извод из књиге

држављана, потврда о запослењу, потврда о висини примања, потврда о некажњавању, рачун Инфостана, и папири за хипотеку. Све су пажљиво прегледали и све је било океј, запело је само код папира за хипотеку. Показао сам им све што сам био прибавио у катастру а тиче се кућерка у ком сам становао.

– То је у реду – рекоше они углас – али, шта је ово??? – упитали су ме зблануто када су видели скицу моје некретнине.

– Шифоњер! – одговорио сам. – То је једина некретнима коју имам у поседу. Непроцењиве је вредности, дивља трешња, ручне израде, направљена је још 1937. године и од тада није померен с места, лажем, јесте када је оно био земљотрес у Црној Гори, склизнуо је једно 5 цм према прозору. Тежак је као црна земља, ни сви клијенти које имате скупа с нама не би је за педаљ померили. – Покушао сам да им објасним.

Али једва да сам успео да завршим реченицу, неколико напујданих бултеријера униформисаних у службенике обезбеђења, скочило је на мене и за тили час нађох се у прашини. Избацили су ме на улицу као шугаво псето. За мнош убрзо долетеше и моје пусуле. Пошто сам их покупио и ставио у џеп, и констатовао да сам у комаду и да ми ништа не фали ако изузмемо мало погаженог поноса – а што се, као што знамо, данас и не сматра неком великом штетом – погледао сам у правцу банке. Сва сила банкарске погани сјатила се на прозоре да ми се клибери. Ако, напишам им се на њихове и старе и нове банкарске услуге.

Одмерио сам им од шаке до лакта и упутио се назад на почетак приче. На своју клупицу да наставим да се одмарам од живота. Али, када сам стигао, на њој више није било места.